Vianočná náhoda

LUCIA OLRINKOVÁ

PT

Ďakujem Karin, ktorá žije v Luxemburgu a ochotne mi zodpovedala otázky o živote tam. Taktiež ďakujem Andrejke, ktorá mi dohodla rozhovor s Karin.

Ďakujem svojim betačitateľkám Alenke a Lucke.

Túto knihu venujem svojim bývalým šéfom – pánovi D. Š. a pánovi M. Š. –, pre ktorých som pracovala viac ako štrnásť rokov a boli pre mňa vždy vzorom pracovitosti a ľudskosti. Ďalej ju venujem svojim milovaným bývalým kolegom. Ďakujem za všetky tie veselé chvíle s vami, kvôli ktorým som každé ráno vstávala do práce s úsmevom. Želám vám, nech vás zdravie a hojnosť sprevádzajú na každom kroku.

LUCIA OLRINKOVÁ

Lucia Olrinková

Vianočná náhoda

MARENČIN PT

Copyright © Lucia Olrinková, 2026
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2026
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1115. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1456-4 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1457-1 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1458-8 (ePub)

22. decembra

Prsty mi bez prestania bubnovali po teplej porcelánovej šálke. Raz po ušku, raz po okraji, akoby si žili vlastným životom. Zhlboka som sa nadýchla a odlomila kúsok panettone, no vo vzduchu sa mi roztriasol tak veľmi, že som ním ledva trafila do úst. Drobné omrvinky pristáli na deke, ktorú som mala prehodenú cez kolená.

Ľubka si povzdychla a bez slova mi podala obrúsok. „Ty sa trasieš už od rána."

„Čuduješ sa mi? Vieš dobre, že z lietadiel mám panický strach… a aj tak ste mi s Francescom pod stromček kúpili letenky." Zatvárila som sa naoko dotknuto.

Ľubka sa zasmiala: „Bol to darček. Chceli sme len, aby si prišla."

„Tak to ste mi mohli kúpiť zimné prezutie."

„Máš pravdu, to znie oveľa romantickejšie."

„Romantické je pozerať na západ slnka. Nie premýšľať, či pilot vie, čo robí."

Ľubka pretočila očami: „Za celé dva týždne si si Anconu užila, nie?"

Usmiala som sa na sestru a vďačne jej stisla dlaň: „To vieš, že áno. Bolo mi s vami krásne."

Rozhliadla som sa po malej kaviarni neďaleko Cattedrale San Ciriaco. Decembrové slnko príjemne hrialo,

hoci kalendár tvrdil, že o dva dni sú Vianoce. Sedeli sme zababušené v dekách na terase. Bolo niečo po desiatej dopoludnia a o necelé štyri hodiny mám sedieť v lietadle smerom domov.

Moja sestra tu žije už desať rokov s manželom Francescom a dcérou Biancou. Posledné dva týždne som bola súčasťou ich každodenného života. Teraz sa všetko opäť končilo. Najbližšie sa uvidíme až v lete.

Ľubka si odpila z horúceho kapučína a chvíľu ma len pozorovala.

„Ako budeš tráviť Štedrý deň?"

Mykla som plecami. Nemala som žiadny plán: „Asi pôjdem pozrieť mamu a potom otca, alebo to spravím naopak. Uvidím."

„Vieš niečo o tom záhadnom maminom amantovi?" spýtala sa a mne takmer zabehlo.

„Čože? O ničom neviem!" zvolala som prekvapene. „Nič mi nespomínala."

„Ani ja neviem nič konkrétne, len často hovorí o kolegovi z práce."

„Že by nejaký inštruktor jogy?" zamýšľala som sa nahlas, ale ihneď som to zavrhla. Inštruktori sú väčšinou mladí ľudia a naša mama má pred šesťdesiatkou. „Že by nejaký klient? To by sa mi skôr hodilo…"

„Možno to je klient a nazvala ho kolegom. Nič presnejšie neviem, vždy znela tak záhadne, keď ho spomenula, a potom to rýchlo zahovorila," premýšľala Ľubka.

„Veď ak bude chcieť, tak sa nám pochváli," ukončila som tým dohady o maminom nápadníkovi.

„A čo ty? Niekto nový na obzore po dlhom čase?" pozrela na mňa sestra.

Mávla som rukou. „Nie a ak to má byť podobný typ ako ten predtým, tak radšej budem sama."

„Neboj, príde čosi veľké, cítim to v kostiach," načiahla sa cez stôl a stisla mi dlaň.

Usmiala som sa a všimla si hodinky na jej ruke. „Príde asi veľký problém, keď zmeškám lietadlo! Panebože, to je už toľko?!" zhíkla som a začala sa zberať od stola. Úplne som stratila pojem o čase.

„Neboj, letisko je tu kúsok," žmurkla na mňa, zaplatili sme a pobrali sa k Ľubke domov po moje veci.

„Mille grazie di tutto, Francesco!" objala som svojho talianskeho švagra.

Stisol ma v náručí: „Cara mia, ti reingraziamo della tua visita. Tanti saluti a tua mamma e papà." Pobozkal ma srdečne na obe líca.

„Ďakujeme, že si k nám prišla, Lety, pozdravuj mamu a otca," preložila mi Ľubka a stiahla ma do náručia.

„Bianca, moja milovaná Bianca," pritúlila som si k sebe svoju sedemročnú neterku. „Budeš mi veľmi chýbať, moja krásna. Uvidíme sa v lete, platí?" pohladkala som ju po plavých vlnitých vláskoch.

„Teta Letícia, budeš mi chýbať!" tuho ma stisla.

„Budeme si telefonovať a robiť videohovory, dobre? Ani sa nenazdáme, bude leto a opäť sa uvidíme," ešte raz som ju s láskou objala. Potom som vybozkávala svoju sestru. „Krásne Vianoce. Buon Natale," zaželala som im, poslala vzdušný bozk a nasadla do taxíka.

Našťastie nebola hustá doprava a na letisko som prišla včas. Vystála som asi desaťmetrový rad na check-ine. Podišla som k panej, ktorá stála za pultom, s pripraveným občianskym a papierom s číslom online rezervácie. Mala

som iba príručnú batožinu – malý kufrík, takže som nemusela nič odovzdávať.

„Volate a Lussemburgo?“ spýtala sa ma po taliansky.

Nerozumela som. Taliansky viem len pár slovíčok.

„I’m sorry?“ dúfala som, že mi to povie v angličtine. Zopakovala to isté.

„No, no Lussemburgo. Munich,“ opravila som ju. Let mám naplánovaný z Ancony do Mníchova a odtiaľ potom do Viedne.

„Il vostro volo è stato reindirizzato per Lussemburgo,“ pokračovala pani v taliančine.

Opäť som rozumela iba „Lussemburgo“.

„No, No. Munich. I fly from Ancona to Munich and then to Vienna,“ vysvetľovala som jej svojou slabou angličtinou, no ona vôbec po anglicky nereagovala. Nemala by byť angličtina povinná výbava každého zamestnanca letiska? Obzvlášť človeka, čo robí na check-ine?

„Va bene, lo saprai più tardi. Buon volo,“ dodala a podala mi občiansky aj s letenkou.

Rozumela som „va bene“, to je dobre, takže som to považovala za vybavené. Prešla som bezpečnostnou kontrolou a v duty free si kúpila čerstvú pomarančovú šťavu s dvoma balíčkami cantuccini. Jeden som hneď otvorila a pár sušienok z neho zjedla.

Po polhodine som nastúpila do lietadla so značnou žalúdočnou nervozitou. Lietanie nepatrí medzi moje obľúbené spôsoby cestovania. Ak mám na výber, vždy sadám za volant. Tieto letenky boli nečakané prekvapko od mojej sestry. Chodím k nim každý rok väčšinou v lete, ale vždy idem autom. Pri Udine prespím a na ďalší deň pokračujem ďalej. Vôbec mi nevadí, že cestujem

dva dni. Rada šoférujem a asi ako málokto si talianske cesty užívam.

Keď sme už sedeli na svojich miestach a lietadlo sa ani po pätnástich minútach nepohlo, začala som byť nepokojná. Pozrela som na mobil. V Mníchove mám iba štyridsať minút na prestup. Začala som sa obávať, že zmeškám let do Viedne. Po dvadsiatich minútach čakania nastúpili do lietadla traja oneskorenci. To na nich lietadlo čakalo. Prevrátila som sama pre seba očami, pretože som mala stres, že zmeškám ďalší prípoj. Našťastie sme o chvíľu vzlietli. Prebehlo to úplne hladko.

Väčšinou mám hrôzu zo stúpania a klesania lietadla. Držím sa madiel až sa mi potia ruky, mám zatvorené oči a modlím sa, aby sme konečne vystúpili do potrebnej výšky a prestalo sa všetko v lietadle chvieť, praskať a lomcovať zo strany na stranu.

Sedela som pri okne a pozerala von na vzďaľujúce sa Taliansko. O chvíľu ho však zakryla súvislá vrstva mrakov a až do Mníchova som nevidela okrem nich vôbec nič.

V Mníchove nás čakal úplne iný svet. Už pri klesaní to s nami dosť hádzalo. Mraky boli sivé a fúkal vietor. Pristátie v tomto nepríjemnom počasí piloti zvládli celkom dobre, no keď som vystúpila z lietadla, ovanul ma ľadový severák sprevádzaný niekoľkými snehovými vločkami. Zapla som si kabát až po krk a ľutovala, že som si dala sukňu. Bolo naozaj mrazivo. V autobuse, ktorý nás viezol do príletovej haly, sa na mňa jedna pani milo usmiala, keď zbadala moje pančuchy – darček od Biancy. Boli to teplé pančuchy tmavozelenej farby s vianočným motívom. Konkrétne na nich boli červené vianočné gule so zlatou ozdobou. K tomu som mala červenú menčestrovú sukňu

nad kolená a kabát okrovej farby s rovnako zladenými šnurovacími čižmičkami. Farieb na mne bolo viac než dosť, ale presne tak to mám rada. Čím pestrejšia kombinácia, tým lepšie. Dáme oproti som úsmev oplatila, a keď zastavil autobus, schmatla som svoj starý kufrík a bežala von. Mala som sedemnásť minút na prestup. Našťastie som už nemusela absolvovať žiadny check-in a kontrolu. Stačilo nájsť správny gate a nastúpiť do lietadla. V ruke som zvierala letenku, kde bol uvedený gate číslo 42. Napravo som uvidela číslo 16.

Do čerta! Mám čo robiť, aby som sa dostala až k číslu 42. Lepšie som uchopila rukoväť kufra a rozbehla som sa dopredu nájsť ho. Letisko bolo preplnené ľuďmi. Bolo to šialené! Miestami som sa fakt predierala. S vyplazeným jazykom som prišla k číslu 42, no obrazovka, ktorá oznamovala, o aký let ide, bola vypnutá a nikto tam nestál. Žiadny zamestnanec letiska, čo by ľudí púšťal do lietadla. Zúfalo som sa začala obzerať. Je možné, že som to nestihla? Do uzavretia gatu zostáva ešte päť minút. Vyhrabala som z vrecka kabáta mobil a všimla si, že mi do mailu prišli nejaké správy.

Môj let do Viedne bol zrušený.

Na okamih som stuhla. Zúfalo som zaklonila hlavu a s otázkou *prečo* som sa pozrela k stropu, akoby som tam mala dostať odpoveď. To však nebolo všetko. V ďalšej správe mi oznamovali, že môj let presmerovali do Luxemburgu. Mám letieť do Luxemburgu a odtiaľ do Viedne.

To kto má takéto nápady?! Teraz som už chápala paniu na check-ine v Ancone. Ona to už zrejme videla v systéme. Najprv mám však ísť na informácie. Behala som pohľadom po tabuliach a hľadala nejakú šípku či smer,

ktoré ma navedú k informáciám. Nakoniec som zistila, kam mám ísť, a pobrala sa tým smerom. Môj kufor však odmietal spoluprácu. Je to už starší model, a kedykoľvek som zrýchlila krok alebo sa rozbehla, kolieska začali protestovať. Kufor sa rozkýval zo strany na stranu, poskakoval po podlahe a vyzeral, akoby sa každú chvíľu chystal prevrhnúť. Musela som preto zakaždým zastaviť a narovnať ho, inak by sa za mnou vláčil ako trucovité dieťa. To sa mi stalo aj teraz, keď som trochu pobehla. Kufor sa okamžite rozhojdal a nebezpečne naklonil na bok. Prudko som sa otočila k tomu príšernému kusu batožiny, ktorý mi momentálne naozaj pil nervy, spacifikovala som ho a keď som sa otočila naspäť…

Ktosi do mňa vrazil.

Skôr než som vôbec stihla zareagovať, nohy sa mi zamotali pod telo. Stratila som rovnováhu. Svet sa na okamih prevrátil a vzápätí som s hlasným plesknutím pristála na zemi. Ostrá bolesť mi vystrelila do zadku a dlaní, ktorými som sa pokúsila zmierniť pád.

Šokovane som zdvihla hlavu k vinníkovi zrážky. Bol to ryšavec so strapatými vlasmi, ktorý vyzeral rovnako zaskočený ako ja.

„Oh my God! Are you okey? I'm so, so sorry! Really! I'm sorry, I'm so late!" vyjachtal zo seba. Ani nečakal na moju odpoveď. Ešte raz ospravedlňujúco rozhodil rukami a vzápätí sa rozbehol opačným smerom, akoby mu išlo o holý život.

„Sorry, ty kokos, zabi ma a uteč! Sorry…" žundrala som si naštvane popod nos.

Pobrala som sa k informačnému centru. Prišla som tam a uvidela, že je predo mnou asi pätnásť ľudí. Iba som

sa zúfalo zasmiala. Čakala som teda v rade a pozerala opäť správy, čo mi prišli od leteckej spoločnosti, až som zistila, že síce mi presmerovali let cez Luxemburg, no predtým som si akosi nevšimla čas. Pozrela som na hodiny a hlasno som sa rozrehotala. Niekoľko ľudí sa ku mne otočilo. Jedni sa usmiali, akoby chápali, že sa mi práve deje niečo totálne absurdné. Iní si ma premerali pohľadom, akoby som sa zbláznila. Lietadlo do Luxemburgu mi má letieť o sedem minút.

Okej, Letícia, začína to byť celkom sranda. Toto nebude len tak. Pre niečo sa to deje. Takže, čo sa stane, ak zmeškám lietadlo do Luxemburgu? Nič tragické. Vezmem si svoj malý roztrasený kufrík, nájdem si nejaký hotel a ráno budem hľadať ďalšie spojenie. Ak nezoženiem letenku, skúsim vlak. Alebo autobus. A keď nebude ani to, existuje predsa BlaBlaCar. Dcéra jednej mojej klientky takto pravidelne cestuje do školy v Prahe, takže možností je viac než dosť. Otázkou je, či chvíľu pred Vianocami zoženiem niekde voľné miesto?

Pokrčila som plecami. Niečo sa hádam nájde. Zahĺbená vo svojich myšlienkach som ani nepostrehla, že som na rade. Pribehla som k panej za prepážkou. Konečne niekto, kto rozprával po nemecky. Angličtina mi nikdy veľmi nešla, zato v nemčine sa viem celkom slušne dorozumieť. „Váš let bol presmerovaný…“ začala zrozumiteľne.

„Áno, ale letí to o minútu, to mám ako stihnúť?“ rezignovane som na ňu pozrela.

„Zavolám a pokúsim sa zistiť, čo sa dá robiť,“ vzala slúchadlo a kamsi zavolala.

„Ďakujem, ste milá.“

„Počkajú vás,“ oznámila mi, keď zložila.

„Čože? Skutočne?“ oči som šťastím otvorila široko dokorán, nedávala som tomu žiadnu nádej.

„Áno, gate číslo 20.“

„Ďakujem vám veľmi pekne! A krásne Vianoce!“ Zdrapla som kufor a bežala opačným smerom ako sem. S vyplazeným jazykom som dobehla ku gatu, kde na mňa čakala pani v modrej uniforme a rýchlo ma poslala dolu schodmi. Tam stál pripravený autobus, ktorý mňa samu doviezol až k lietadlu.

Vonku to vyzeralo, akoby sa začali čerti ženiť. Snežilo a fúkal mrazivý vietor. Vybehla som hore schodmi do lietadla, kde mi už mávala letuška so srdečným úsmevom. Aspoň niekto sa usmieval, lebo keď som prišla na palubu lietadla, tak na mňa väčšina ľudí zazerala. Ale nezazlievala som im to, tak isto ako teraz oni som sa cítila ja v lietadle z Ancony. Možno pre moje meškanie teraz nebudú stíhať prestupný let, ale toto nie je moja chyba, ale chyba leteckej spoločnosti. Takže som sa tvárila, že si ich nevšímam, a išla som nájsť svoje miesto. Uvidela som svoje číslo nad sedadlom a zastavila, aby ma dotyčný pustil. Mala som sedieť pri okne. Keď sa nám pohľady stretli, obaja sme nakrátko zmeraveli.

„Oh, hi,“ ozval sa chlap s ryšavou šticou. Spoznal ma tak ako ja jeho.

„Hi,“ odvetila som rozpačito. Bol to ten „I’m sorry“, čo ma v letiskovej hale zrazil k zemi. Letuška mi pomohla natrepať kufrík hore do odkladacieho priestoru na batožinu a dotyčný ma pustil na moje miesto k oknu. Aj toto bolo lietadlo nízkonákladovej spoločnosti, v ktorom boli veľmi stiesnené priestory. Ja meriam len stosedemdesiat centimetrov a kolená som si opierala o sedadlo predo

mnou. Čo robia tí, ktorí majú takmer dva metre? Ako dokážu v tomto lietadle cestovať?

Uvedomila som si, že mám stále oblečený kabát, tak som sa začala na úzkom sedadle mrviť a nemotorne ho vyzliekať, pričom mi vykĺzol z vrecka mobil a zmizol niekde pod sedadlom.

„Do riti," zakliala som potichu. Kútikom oka som zachytila, že muž vedľa mňa spozornel a otočil ku mne hlavu. Neisto som po ňom mrkla. Musel si myslieť svoje, keď videl, čo nacvičujem.

„Vy ste Slovenka?" spýtal sa zrazu.

Šokovane som si s ním vymenila pohľad a prikývla. „Vy ste Slovák?" Kývol súhlasne hlavou a krátko sa na mňa usmial.

„Ak dovolíte, pomôžem vám," nesmelo ukázal k zemi smerom, kam sa mi zatúlal mobil. Ja by som sa tam nedokázala vtrepať, preto som hlavou naznačila súhlas. Obe kolená som stočila čo najviac k oknu, aby sa spolusediaci mohol zohnúť a našmátrať môj telefón. Hlavu si takmer oprel o moje stehno, hoci bolo vidieť, že sa snaží, aby k tomu nedošlo. Nakoniec ho spod sedadla vylovil a s víťazným úškrnom mi ho hrdinsky podal.

„Ďakujem," usmiala som sa na neho srdečne. Potom bol ešte taký dobrý, že mi vzal kabát a zastrčil ho hore vedľa môjho kufra.

Napadlo mi, že sa tak snažil možno preto, lebo mal výčitky, ako ma v hale poslal k zemi.

Lietadlo začalo rolovať po dráhe, letušky ukazovali bezpečnostné pravidlá. Zapla som si pás, pritiahla som si ho najviac, ako sa dalo, a nervózne som pozerala von oknom na vločky snehu lietajúce v bláznivom vetre.

Zhlboka som sa nadýchla a do nosa mi udrela výrazná, ťažká vôňa parfumu… Asi som sa zatvárila dosť znechutene, lebo môj sused, hneď ako som sa na neho pozrela, zdvihol ruky v obrannom geste.

„Ja to nie som! To ten starší pár za nami," zašepkal.

Otočila som sa dozadu a skutočne tam sedel pár starších ľudí a ťahala k nám od nich sladkasto-ťažká vôňa.

„Úžasné," zašomrala som. Táto cesta domov je čím ďalej tým zaujímavejšia. *Čo si si to pre mňa, Pane Bože, prosím ťa, pripravil?*

Pohybovali sme sa po dráhe pripravení odletieť. Zrazu sa naplno rozbehli motory a lietadlo nabralo na rýchlosti. Nastala moja najneobľúbenejšia časť celého letu. Vzlietnutie. Chytila som obe madlá sedadla, pozrela von oknom a videla, ako sa stroj odliepa od zeme. Zatvorila som oči a potichu vydýchla. Vonku fúkal silný vietor, opieral sa do nás a pri vzlete to nami hádzalo zo strany na stranu. Od strachu som vytreštila oči a pozrela von oknom. Všetko v lietadle sa triaslo, pukalo, vŕzgalo a na môj vkus nás aj dosť hádzalo. Vyzeralo to, akoby sa náš stroj z posledných síl snažil vystúpať hore nad oblaky.

„Panebože," vypadlo zo mňa, keď s nami opäť hodilo.

„Vonku je príšerné počasie, až vyjdeme nad mraky, bude dobre," snažil sa ma upokojiť môj sused. Ešte chvíľu s nami triaslo a keď sme konečne vyšli do požadovanej výšky, lietadlo akoby chytilo druhý dych a bez zbytočných zášklbov letelo ďalej.

Ozval sa signál oznamujúci, že sa môžeme odopnúť a letušky sa chystali podávať nápoje a čosi k zahryznutiu. Z ťažkej voňavky susedov za mnou mi začalo byť nedobre od žalúdka, preto som netrpezlivo čakala, kým sa letuška

s vozíkom dostane až k našim sedadlám, a ja si vypýtam chladenú kolu.

„Prepáčte, že som do vás tak vrazil na letisku, ponáhľal som sa," začal kajúcne spolusediaci. „Dúfam, že som vám veľmi neublížil?"

„V poriadku… asi budem mať dve modriny, ale prežijem to," zažartovala som. „Tiež letíte do Luxemburgu, lebo vám zrušili let do Viedne?"

„Ehm… nie, ja tam bývam," odvetil a začudovane na mňa pozrel.

„Aha," obdivne som si ho premerala. Vždy ma fascinovalo, kam dokážu ľudia odísť žiť. Ako napríklad moja sestra. Keď mala dvadsaťdva, zbalila sa, odišla do Talianska a už sa nevrátila. Na Slovensko prišla už len na návštevu. Ja som toľko odvahy nikdy nemala. Zostala som verná domovine, ale vždy rada počúvam príbehy ľudí, ktorí sa rozhodli začať život v inej krajine.

„Takže vy letíte do Luxemburgu, pretože vám zrušili let do Viedne?" spýtal sa nechápavo.

„Presne tak. Letela som z Ancony do Mníchova a tam som zistila, že mi zrušili let do Viedne a presmerovali ma cez Luxemburg. Čiže teraz letím tam a potom odtiaľ do Viedne," pokrútila som hlavou nad absurditou tejto prekombinovanej cesty.

„Žijete v Ancone?"

„Nie, bola som u sestry… ona tam žije a k Vianociam som od nej a jej muža dostala letenky, takže som tam strávila dva týždne," vysvetlila som s úsmevom.

„Skvelé," usmial sa tiež. Očami som neustále hypnotizovala letušku s vozíkom. Nevedela som sa dočkať, až

príde k nám a vypýtam si kolu. Bolo mi čudne od žalúdka čím ďalej tým viac.

Vtom sa rozsvietilo znamenie, že sa treba pripútať, a chvíľu nato začalo lietadlom triasť. Žalúdok mi poskočil až niekam ku krku.

„Turbulencie," ozval sa muž vedľa mňa.

„Oh, nie," oprela som sa o sedadlo a zagúľala očami. Pre toto nemám rada lietanie. Viem, že štatisticky je to najbezpečnejšia preprava osôb, ale verím štyrom kolesám na ceste. Môže fučať, môže pršať, ale ste spojení s vozovkou. Pokiaľ vám nepríde do cesty tornádo, tak vás neodfúkne ani s vami nebude triasť a kymácať zo strany na stranu, ako začalo práve teraz nás. Chytila som pevne obe madlá a dúfala, že turbulencie čoskoro prejdú. Letuška sa pomaly približovala, už bola pri sedadlách pred nami, keď tak hodilo lietadlom, že nápoje sa jej rozliali a trochu ju vtlačilo do vozíka. Niečo povedala kolegyni, položili, čo mali v rukách, a začali cúvať naspäť.

„Nie, nie, nie!" zakňučala som a zúfalo pozerala, ako sa vzďaľujú. „Chcela som kolu," zamrnčala som, aby môj sused pochopil to kňučanie. Silno som zatvorila oči a vnímala nepríjemné otrasy.

„Prejdeme ten turbulentný úsek a nápoje budú opäť podávať," usmial sa povzbudzujúco.

Otvorila som jedno oko a pozrela na neho. Vyzeral až podozrivo pokojne. Akoby sedel v kaviarni a nie desať kilometrov nad zemou v trasúcej sa rárohe. Bolo mi čím ďalej tým horšie a mala som pocit, že ten smrad šíriaci sa zozadu je ešte intenzívnejší. Nevedela som, či je skutočný

alebo si ho už iba namýšľam, ale pri každom nádychu mi prišlo na vracanie. Poštelovala som fukár nad sebou, aby silnejšie fúkal. Potrebovala som vzduch. Veľa vzduchu.

Odrazu sme sa akoby niekoľko metrov prepadli. V žalúdku sa mi objavilo nepríjemné šteklenie a z úst mi vyšiel akýsi pazvuk. Zľakla som sa, ešte nikdy som nič také počas letu nezažila. Nejaké dieťa sa rozplakalo a aj ja som mala na mále.

„Nebojte sa, to sa môže stať, možno sme iba prešli cez nejaký vzdušný vír," snažil sa ma upokojiť sused, no mne už z dlaní kvapkala voda, ako som sa držala. Ako o život.

„Horší let som nezažila," zakvílila som. Lietadlom znovu trhlo. Tentoraz tak silno, že niekoľkým ľuďom vyleteli z rúk telefóny a časopisy. Kabínou sa ozvalo zopár vystrašených výkrikov.

„Okej, toto je fakt nepríjemné," dal mi za pravdu a zamračene sa poobzeral okolo seba.

„Panebože, maminka moja!" fňukala som. „Neznášam lietanie. Neviem, prečo mala moja sestra ten úžasný nápad kúpiť mi letenky!? Každý rok k nej cestujem autom!"

„Skutočne?" začudoval sa. „V Ancone som síce ešte nebol, ale musí to byť ďaleko."

„Je to niečo vyše tisíc kilometrov. Ale rada šoférujem a vždy si pri Udine urobím prestávku. Tam prespím a ďalší deň pokračujem ďalej. Je to super výlet."

„Páni, len tak sama sa vydáte na takú ďalekú cestu?"

„Mne to nevadí, som dobrá šoférka. Ako som hovorila, rada šoférujem."

„To je obdivuhodné," nadvihol kútiky úst.

Opäť ma nepríjemne zašteklilo v žalúdku ako na kolotoči, pretože sme sa zase asi o pár metrov prepadli alebo

neviem, čo nacvičovalo toto lietadlo. *Panebože, ty vieš, ako nemám rada lietanie, daj, aby som pri ňom nezomrela.* Uprela som oči k nebu. Zrazu sa mi do nosa dostal odporný zápach.

„Kriste, čo je to za smrad?!“ vypadlo zo mňa zúfalo a do toho sa ešte miešala tá hrozná dôchodcovská voňavka zozadu.

„Asi sa tu niekto posral,“ zašomral a bolo vidieť, že si nerobí žarty. Poobzeral sa.

„Asi tam to dieťa,“ ukázal šikmo od nás dozadu.

„Začína mi byť fakt zle,“ chytila som si žalúdok. „Budem vracať,“ začala som ako šialená prehrabávať priečinok pred sebou a hľadať vrecko na vracanie, ale boli tam len katalógy s ponukou. „Čo je to za poondiatu leteckú spoločnosť, keď nemajú ani vrecká na vracanie?!“ Už mi bolo do plaču. To trasenie lietadla bolo fakt neznesiteľné.

„Okej, dobre… ehm… slečna… pokoj,“ natočil sa ku mne spolusediaci.

„Letícia,“ povedala som mu svoje meno.

„Letícia… to je pekné. Viete, že ste prvá Letícia, ktorú poznám? Je čudné, že človek, ktorý má vo svojom mene slovo let, neznáša lietanie…“ zamyslel sa nahlas.

„To mi hovorte… haluz, však?“ nasilu som prehltla, pretože som cítila, ako sa mi dvíha obsah žalúdka.

Venovala som mu krátky pohľad a dala sa druhýkrát prehľadávať priestor, kde by mohlo byť ukryté papierové vrecko na vracanie.

„Ehm, Letícia, počkajte. Pokoj. Nebojte. Za dvadsať minúť pristávame. Bude to dobré, okej?“ No len čo to dopovedal, lietadlom opäť zahojdalo. Zakňučala som. Zrazu ma chytil za ruku.

Koniec ukážky